

Vårsoligt är det i rymden idag. Om morgonen tar jag vägen förbi Venus. Alla folk ligger och sov, transiten dröjer. Så jag får för mig att utforska skolområdet i lugn och ro. Min gamla månlandare tar mig över de bekantaste plättarna. Grus och gräs, asfalt och rost i en himmelsk röra, en eller annan raketrest, men det märkligaste är att de fortfarande kör tegel på hela skolbyggnaden. Längdhoppsplankan skymtar ett par eviga sekunder från trestegsplankan. Raketer har skjutits upp väldigt många vid det här laget, men jag har gladeligen fastnat på rymdstationen i omlopp på omlopp på omloppsbana. Som vanligt är det först nu som jag är här på riktigt. Merkurius snurrade alltför snabbt och gömmer sig i jäklans ironiska korridorer. Mars har alltid framstått som ett väl drastiskt kliv rakt ut. Blicken ska visserligen vara fokuserad för att verkligen möta någon, men inte bara på en punkt i taget. Undrar hur mitt liv kunde sett ut ifall jag hånglat med någon tjej då? Tänk ifall jag hade fattat kopplingen mellan kroppen och känslorna! Där stod jag på Venus flexibla, kameleontologiska ytskikt. Och det är här jag går omkring - fast det är någon annan som tar stegen. Mina joggingskor gnistrar av månens magiska strålar. Det är sol överallt. Bröderna Herreys låter lika gyllene som de kändes då. Trodde att de till sist skulle visa sig vara löjliga, men nej då - det är bara de tuffare banden som också har blivit bra. Den andra människan har visat sig vara jag, trots allt. Alan Parsons' Project har kommit fram till Alphaville. Man joggar alltjämt längs 80-talet. Folk lyfter redskap och håller sina hundar fjärrstyrda. Tydligen är det inte bara katter som jagar alla fåglar. Jag är åter på väg upp till trädkropparna, efter drygt tjugo år av tramp på stigarna. Paradoxalt nog är jag som tyngst nu, men farkosten ska ha burit dubbelt så stora varelser. Det är bara att välja vilken blick man tror på. Min månlandare drar mig bort mot transiten. Ska hem och fylla på aggregaten, så att inte tankarna börjar knorra negativ energi. Allt känns tillräckligt, på gott eller ont. Trestegsträden får jag ta lite senare fram längs vårkanten... /Jon-Stefan Zurr

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten